

Des de la penombra política, mobilització!

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 20 d'octubre de 2022

El que ara ens interessa prioritàriament és Catalunya perquè està immersa en la foscor dels nostres propis errors. Amb paraula fàcil podríem dir que gairebé tot el món està passant un llarg túnel. De casa nostra no cal parlar-ne, car les baralles entre els partits independentistes i la trencadissa que han provocat i de la qual uns en culpen els altres com fan els nens que s'han barallat, és evident que la pagarem molt cara si ningú no hi posa remei. En aquest cas, però, malgrat que és més el que ens amaguen que no pas el que confessen, si és que confessen quelcom –només acusen– alguna cosa veiem els ciutadans de base. I, només el que veiem ja ens fa vergonya, encara que sigui vergonya per ells; però, és clar, a algun d'aquests tres partits hem votat els independentistes encara il·lusionats i que continuarem estant-ho malgrat que ens titllin d'ingenus. L'escenari polític català –he dit que no em ficaria amb altres, que Déu n'hi do– fa fàstic. Uns polítics, uns partits, que tenen una gran causa comuna, l'engeguen a rodar per la seva manca de generositat i patriotisme..., pels seus partidismes.

Fins i tot, en el dia d'avui sembla que tot estigui aturat. Ho sembla perquè en la superfície ningú no fa res. Dessota terra cal suposar que uns estan furgant per veure si troben qui els aprovi els pressupostos i els altres negociant entre ells per veure si salven la unitat del partit. Sí, tot això uns i altres tenen necessitat de fer-ho, però, qui ha de tirar endavant el país? Doncs tots! Govern, oposició i ciutadans. Posant-hi noms, ERC va argüint que com que els pressupostos són els que van fer JuntsxCat quan eren al Govern, si consideren que són bons els han d'aprovar. A primera vista sembla lògic. Però és clar, Junts té, o pot tenir, un argument de llarg abast per no aprovar-los: carregar-se el Govern.

Carregar-se el govern, però, sí que seria partidista i poc constructiu. Carregar-se'l perquè consideren que aquest Govern en solitari d'ERC és incapaç i fa seguidisme del PSOE de Madrid, tindria sentit si Junts oferís una alternativa de govern més creïble, cosa necessària en cas de presentar-se una moció de confiança o de censura, tant se val. De moment estem pendent dels pressupostos. Ara bé, hem d'anar pensant en l'objectiu, com posar-nos entre tots en el camí que, amb certes garanties, ens dugui a la independència, a la República Catalana.

Sent sincers, no podem dir que aquest camí sigui fàcil de trobar. Tampoc ningú no pot dir que aquest camí no existeixi. Tenim davant un Estat que juga fort i brut. Doncs, nosaltres també hem de jugar fort però no brut; la porqueria que se l'empassin ells mateixos, que feina tindran. Nosaltres hem de jugar fort, intel·ligentment i amb coratge, molt de coratge. No s'hi val quedar-se amb aquestes paraules i deixar l'execució per als altres, encara que és la seva obligació perquè s'hi van comprometre. D'entrada, si els polítics no fan la seva feina, els ciutadans hauran d'agafar el relleu. El poble no té eines però té la força i el camí està en la força del poble, la gran mobilització permanent.

Cal una gran participació ciutadana en totes les institucions i a tots els nivells. Una opció seria omplir tots els partits d'afiliats, cadascú en aquell que li fes menys fàstic. Llavors es podria fer pressió des de dins, controlar les malifetes respectives i orientar-los verament en la direcció que vol el poble en la seva majoria. A més, els vertaders independentistes, per als qui l'estat propi està pel damunt del partit, tindrien la clau per forçar la unitat entre ells, que tenen com a objectiu prioritari el que s'han compromès en els seus programes, l'autodeterminació vers la independència. Si ho fessin, els independentistes de base i fermament convençuts que el nostre futur està en la República Catalana tindríem la independència a tocar.

Una altra opció, transversal i compatible amb l'anterior, seria la mobilització massiva i permanent de l'independentisme. Si hi hagués ganes de veritat, per què no una mobilització mensual d'aquelles que ens van entusiasmar i van fer tremolar Madrid? Jo opto per la fórmula de les riuades de catalans que van fer confluïr a Barcelona cinc columnes provinents de cinc punts de Catalunya. Seria fantàstic i... impossible no és. Aquest és només un exemple, però el que ens cal i que sense no aconseguirem mai res és la mobilització massiva i permanent. Els partits polítics independentistes sense engany no tindrien més remei que continuar; el poble ocuparia el territori i ni tancs ni avions no hi farien res perquè llavors sí que la comunitat internacional ens donaria suport, des de la UE de Brussel·les fins a les Nacions Unides de Nova York. L'Estat espanyol hauria de claudicar i posar-se a negociar les condicions de la separació amb àrbitres internacionals.

Després de l'èxit de la manifestació de la darrera Diada, quan va quedar palesa la voluntat d'independència d'un nombre prou significatiu de catalans, l'Assemblea, per boca de la presidenta, va llançar una idea gens menyspreable. Va dir que si els partits no es posaven d'acord per anar junts cap a la independència, l'Assemblea confegiria una llista cívica d'electors, transversal, per presentar a les pròximes eleccions nacionals catalanes. Els partits, en plena baralla pel poder, va semblar que els relliscava la idea i, almenys jo, no vaig sentir que hi posessin cap argument de pes en contra. Bé, aquesta fórmula és possible només si prèviament hi ha una mentalització ciutadana de què amb els partits no hi ha res a fer i que la fórmula transversal apuntada té moltes probabilitats de sortir guanyadora per majoria, sinó val més ajornar-la, dic ajornar-la, fins que els partits s'hagin fagocitat entre si i sigui l'única solució. En qualsevol dels casos apuntats i altres possibles, la mobilització ciutadana massiva i permanent serà imprescindible. Hem demostrat que és possible, com possible i probable és la República Catalana.

Temps al temps.